

Sententias

ROČNÍK 2 | ČÍSLO 4 | ŘÍJEN 2020

E-ZIN | ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

MARTIN STRUČOVSKÝ
AUTOR DETEKTIVKY *V TEMNOTÁCH*

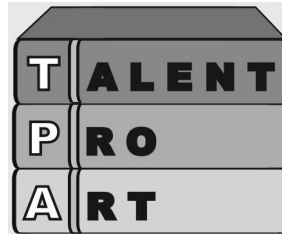
ALEŠ NOVOTNÝ
AUTOR DETEKTIVKY
PAMATUJ NA SMRT

MARTIN ŠTEFKO
AUTOR THRILLERU *MRTVÉ ŽENY*

PETR HUBENÝ
AUTOR POVÍDKOVÉ KNIHY
BLÍZKÁ SETKÁNÍ SE SMRTÍ

LUCIE ORTEGA
AUTORKA FANTASY SÉRIE
SPRÁVCI SVĚTŮ

Sententias

Martin Štefko

Odpočinkový resort

Vážně je tohle správná cesta? ptala se v duchu sama sebe.

Pavla něco pronesla.

„Cože?“ podívala se na ni Lenka a nechala tak krajinu temnotě, aniž by se snažila domyslet, co se za stromy a jemným mlžným oparem může skrývat.

„Ptala ses, jestli jedeme dobře, tak říkám, že jedeme.“

„Já jsem to řekla nahlas?“

„Očividně.“ Pavla protočila oči a dál se dívala před sebe, aby neztratila kontakt s vozovkou, což Lence přišlo docela snadné – úzká silnice, napravo stromy, nalevo hladina rybníka.

„Fakt si seš jistá?“

„Jsem ti snad říkala, že tu nejsem poprvý, ne? Ty bláho, podívej se na sebe,“ vrtěla Pavla hlavou. „Místo aby ses těšila, jak tu vypneš a budeš si užívat relax, tak seš vycukaná z lesní cesty, která... Kam si vlastně myslíš, že vede? Do pekelného chřtánu?“

Pavla se smála a Lenka si trucovitě zkrřížila ruce na prsou, i když jí oči neustále těkaly ven, jako kdyby ze tmy skutečně mohlo něco vystoupit.

„Hele,“ pokračovala Pavla, „tohle je samota. Snad bývalá myslivna nebo něco takového. Ale rozhodně to není tak, že bysme byly v pustině. Má tu být klid, nic tě nemá rušit. To je celý. A ty to sakra potřebuješ. Pořád seš vycukaná, jak kdybys nedokázala vypnout.“

„To taky nedokážu. Ale chtěla bych vidět–“

„Jo, já vím, chtěla bys vidět mě, jak bych to zvládala na tvém místě, ale já bych v první řadě nebyla v práci, kde na mě valí každéj den víc a víc úkolů a ještě si myslí, jak by zasloužili pochvalu, že ti za poslední rok zvedli hrubou mzdu o tisícovku. Tu by si měli strčit do prdele. A pořádně hluboko. Nedokážu pochopit, že tam pracuješ skoro deset let.“

Lenka měla pocit, že na silnici by se nedokázali vyhnout protijedoucímu autu, jak byla úzká, navíc lemovaná stromy již z obou stran. Rybník zmizel a jejich malé hyundai obklopoval jen les. A jakési světlo z vrcholku pozvolného kopce, kam mířily.

„Třeba to bude fajn,“ špitla nakonec.

„To si sakra piš, že to bude fajn! Sauna, vířivka, masáž od maséra, kterej se možná nechá pozvat večer na trochu vína a promasíruje tě i na pokoji...“

„Ale prosím tě!“ plácla Pavlu lehce po hřbetu ruky položené na hlavici řadicí páky.

„Co prosím tě? Jdeš se sem zrelaxovat, ale nevím, proč by sis neměla taky trochu užít. Zapomeneš a protáhneš si víc než jen svaly.“

„Ty seš prdlá,“ kroutila teď hlavou Lenka, celá se červenala.

„Nejsem prdlá, jenom jsem ráda, když se můžu uvolnit se vším všudy.“

„A tys tu s masérem něco...“

„To ne, ale dal mi na sebe číslo, že si můžu zavolat na masáže, protože je z města.“

„A zavolala sis?“

„Ne, ve městě mám svý zdroje, tenhle jsem nepotřebovala. Navíc byl na mě trochu starej.“

„Já zapomněla, že jsi na zajíčky,“ uculovala se Lenka.

„Hele, jako klidně i se starším, ale v mém věku se mi prostě z nějakýho důvodu líbí, když ten chlap pode mnou vypadá, že právě skončil střední školu a pořádně neví co s životem. Asi nějakej mateřskej komplex. A postavu by měl mít jako atlet. To ty starší už nemaj. I když pokud si to dobře pamatuju, tak zrovna tenhle masér vypadal hodně k světu.“

Lenka se nadechovala, že ještě něco řekne, jako kdyby se v ní probouzela katolická výchova, kterou se naučila z amerických televizních seriálů, ale Pavla si nenechala vstoupit do řeči.

„A jsme tady,“ rázně změnila téma a naváděla auto na malé parkoviště. Hodiny ukazovaly ani ne pět hodin. Kolem přitom panovala tma jako o půlnoci. Areál byl však osvětlený. „Takže,“ pokračovala Pavla, když zamykala auto, „teď si tu všechno nech. Zajdeme si na recepci, tam se nahlásíme, vyfasujeme župany a ručníky, sbalíme si krámy z auta, dojdeme na pokoj, pak na malou večeri a až do devíti do wellness. Chci do sauny, chci se vyhřát, chci do sudu a nechci, abys protestovala.“

„Ani jsem to neměla v plánu,“ řekla Lenka odevzdaně.

„Tak se mi líbíš,“ vyslala Pavla kamarádce vzdušný polibek a nechala si podržet dveře na recepci pohledným mladíkem. Nemohla jinak a musela se na něj rozkošnický usmát.

Pavlu překvapilo, jak je restaurace plná. Nikdy se jí nestalo, že by přišla dovnitř a nenašla jediný volný stůl.

Okamžitě k nim zamířil číšník. „Dobrý večer, dámy. Velice se omlouvám, ale zrovna jsme trochu nacpaní.“ Rozhodil rukama. „Pokud byste byly ochotny počkat půl hodiny, například si zajít do sauny, určitě se to tu trochu pročistí. V salonku máme soukromou akci a tady je trochu přetlak.“

„Půjdeme,“ chtěla říct Lenka a už se nadechovala ke slovu, ale přítelkyně ji předběhla.

„A co tamhle?“ ukázala na stůl pro čtyři, kde seděla jen dvojice mladých mužů. Pochutnávali si na předkrmu.

Číšník se usmál, takže se ani nedalo poznat, jestli si o nich myslí, jaké jsou nány, anebo jejich požadavek skutečně chápe. Odešel jejich žádost vyplnit. V jednu chvíli se na Lenku obrátily obličeje obou mladíků, aby zjistili, kdo je žádá o přisednutí. Cítila, jak zase rudne. Musela odvrátit oči. Pavla naopak pohled mladíkům klidně, skoro až vyzývavě vracela. Muži u stolu se otočili zpátky na sebe, pokrčili rameny, pak ten blíž ke dveřím něco řekl číšníkovi, který se uklonil a přešel k čekajícím ženám.

„Dovolím si přímo citovat mladého muže. Řekl, že mu bude ctí, pokud je u jejich stolu poctíte svou přítomností.“

Pavla se zatvářila tak, až se Lenka bála, že se její kamarádka začne natrásat jako slepice před kohouty.

Číšník jim pokynul a ony ho následovaly. Pavla si to rovnou namířila na místo protilehlé ke vchodu do restaurace, jako kdyby chtěla mít jistotu, že jí neunikne nikdo nový. Lenka nic nenamítala. Posadila se vedle hubeného muže, který ji sledoval zvědavým pohledem. Měl vysoké čelo a nijak husté vlasy, ale ne že by byl plešatý do dvou let. Mohlo mu být tak pětadvacet, možná trochu méně, mátlly ji vrásky v koutcích úst, jež mu dělaly d'olíčky ve tváři, i když se neusmíval. Měl pronikavě modré oči, jejichž přímý pohled nesnesla.

„Jsme vám velice vděčné,“ vytrhla jí Pavla trn z paty, když na sebe upoutala pozornost. „Už jsme si myslely, že budeme mrznout venku, dokud se nějaký stůl neuvolní.“

„Však byste se mohly pořádně zahřát v sauně,“ vrátil jí hned muž vedle Lenky.

„To bych se musela vysvléct a na to je ještě brzy,“ usmála se Pavla jakoby nic.

„Ten správný čas určitě přijde,“ mrkl na ni vytáhlý mladík.

Lence by se lépe sedělo vedle druhého muže, menšího, na první pohled zakřiknutějšího, s malým, kulatým obličejem a začínajícím bříškem. Místo konverzace se raději napil čaje a pozvolna pokračoval v salátu s kousky sýra. Lenka za chvíli dostala vlastní talíř se salátem, následovaný krémovou rybí polévkou. Hlavní chod si vybíraly ze dvou jídel. Buď kapr se salátem z tarhoni, což hned zavrhla, tolik ryb zase mít nemusí, anebo grilovaná kotleta se šťouchanými bramborami. Pavla zůstala věrná rybám a dala si kapra.

Lenka jedla pomalu a neustále těkala očima kolem na ostatní hosty, personál i vybavení. Relaxace v kostce, jak Pavla říkala. O tomhle místě básnila dlouho, a tak se Lenka nechala přemluvit. Vypnout potřebovala.

Jakmile oba muži dojedli poslední chod, rozloučili se.

„Co na to říkáš?“ zeptala Pavla.

„Jo, líbí se mi tu.“

„Ale to nemyslím,“ mávla rukou Pavla. „Myslím ty dva. S těma by se dalo něco dělat, ne?“

„Ty možná seš na zajíčky, ale já ne.“

„Prosím tě, zas takový zajíčkové to nejsou.“

„Jsou mladší tak o deset let.“

„Tak vidíš, to už by nemohli bejt tvý synové.“

„Ty seš vážně pitomá.“

„Dáte si ještě něco, dámy?“ vmísil se jim do konverzace číšník.

„Ne, děkujeme,“ shodly se.

„Útratu dáme na pokoj?“

„Jo, na čtyřku,“ upřesnila Pavla.

„Přeji vám hezký večer, dámy,“ rozloučil se.

Pavla se jako na povel zvedla a Lenka ji následovala. Ve vedlejším salonku byl stále hluk a ani v hlavním prostoru se nezdálo, že se bude už

jen sklízet.

„Taky by stál za hřích, co?“ naklonila se Pavla Lence až k uchu.

„A kdo?“

„Ten číšník.“

Lenka vrtěla hlavou. „Tebe poslouchat, to je jak kdybys neměla chlapa dva roky.“

„Vidíš, jsou to dva dny a už mi to chybí.“

„Mně ne.“

„Tak to si jenom namlouváš.“

„Fakt ne,“ podržela Lenka kamarádce dveře. Vyšly ven, kde to podle teploty a mlhy vypadalo na ranní mrazíky.

„Kecáš,“ vedla si Pavla svou. „Anebo ti to zatím žádnéj chlap neudělal tak, že by ti mělo co chybět. No, třeba to tady napravíme.“

„Haha.“

„Jen se nesměj.“

„Jsme tu jen dva dny.“

„Za dva dny se dá stihnout věcí. A hned několikrát.“

„Copak mě vůbec neznáš? Nejdu s někým na jednu noc.“

„Však to nemusí bejt noc, může to bejt klidně den,“ rozesmála se Pavla.

„Asi začínám litovat, že jsem s tebou jela.“

„Ale prosím tě, nebuď taková cimprlína. Teď půjdeme na pokoj, hodíš na sebe jenom župan a ve wellness vystavíš kozy. Nikdy nevíš, kdo se ti na ně chytí.“

„Vzhledem ke gravitaci nejspíš myši.“

Pavla se hrdelně zasmála. „Ty seš pitomá!“

„Nejsem, to je fakt.“

„Nevadí, tyhle mladý letí na starší ženský, co maj zkušenosti.“

„Tak těch já zrov—“

„Ale zmlkni už taky,“ utnula ji Pavla. „Prostě se jdeme svlíknout a uvidíme, co se z toho dá vytrískat. Když nic jinýho, tak si prostě dáchneme. I tohle pomůže. A zejtra si dáš masáž, a to by v tom byl čert, abys aspoň trochu nezvlhla.“

„Seš blbá.“

Pavla se jen šklebila, když trochu zápasila, nakonec úspěšně, s elektronickým zámekem do pokoje.

Lenka měla plavky sbalené, ale na Pavlino naléhání šla jen v županu. A vzhledem k tomu, že wellness zóna byla samostatná budova, k níž se z apartmánového domku dostaly až po asi padesáti metrech na ledovém vzduchu, byla to procházka rychlá. Mimo jiné i proto, že měly pokoj v patře, kam se dostávaly po plechovém schodišti, které až moc komukoli pod nimi ukazovalo, že si nevzaly spodní prádlo. Lenka se snažila schody seběhnout co nejrychleji a přitom se nezabít. Nijak nepomáhalo, když ji Pavla ujišťovala, že v téhle tmě stejně její frndu nikdo neuvidí.

„Hele, teď ti udělám průvodce,“ chopila se Pavla slova, jakmile se za nimi zavřely dveře. „Tady na začátku jsou šatny, tamhle pánský, ale ty nás moc nezajímaj, že jo. Jdeme do dámských. Budeš si tam něco nechávat?“

„Mám plavky,“ zvedla ruku.

Pavla obrátila oči v sloup. „Tak ty si tam klidně dej. Ale jinak tam asi nic dávat nemusíš. Jdeme dál.“ Vyšly do chodby. „Tamhle jsou schody nahoru, ty nás zatím nezajímají, ale zítra ano. Tam jsou totiž masáže. Ještě bysme si mohly dokoupit nějaký procedury, ale uvidíme, jak to bude nacvakáný.“

„Jaký procedury? Jako skotskej střik?“

„To si dej na baru,“ zasmála se Pavla vlastnímu vtipu. „Trochu bahýnka, relaxační aromaterapie, něco takovýho. Vlastně jsem byla jenom na bahně, chodím akorát na masáže. Radši jsem tady dole, v teple, kde jsou lidi. Tam nahoře je to takový osamělý.“ Otevřela dveře a podržela je přítelkyni. Hned v první místnosti se nacházela vířivka.

„Vždyť mají plavky!“ šeptla Lenka.

„Však jsou taky jinej druh. Těch si nevšímej.“ Prošly kolem vířivky a dveří s toaletou. „Tady jsou sprchy, tamhle je odpočinková zóna, tady jedna sauna a pára.“

„Co je tohle?“ ukázala Lenka na dva malé bazénky.

„Kneippův chodníček. V jednom je horká voda, ve druhém studená.“

„A k čemu je to dobré?“

„Nemám zdání.“ Pavla mířila dál.

„To zase jdeme ven?“

„No jasně. Je tu ještě jedna sauna, támhle,“ řekla Pavla, když je obě ovanul chladný venkovní vzduch. „A pak je tu to nejlepší.“

„To je co?“

„Sudy s horkou vodou. Jako že vážně horkou, tak kolem čtyřiceti stupňů. Ponoříš se do nich.“

„A to je dobré na co?“

„Jak to mám asi vědět? Prostě seš naložená v horký vodě, celá nahá, a nejspíš doufáš, že si k tobě vleze nějaký borec, co tě zahřeje i večer. Anebo tě začne škádlit palcem u nohy.“

„V jakém světě to žiješ?!“ zhrozila se Lenka.

„Krásným. Někdy ho zkus. Co bys chtěla vyzkoušet jako první?“

„Nevím, ty seš tu jako doma.“

„Fajn, sud je obsazenej, tak si dáme sprchu a trochu se rozehřejeme v páře. To tě dobře naladí na sauny, otevřou se ti póry a takový ptákoviny.“

„Tak vidíš, že o tom něco víš.“

„Jenom to, co mi řekl ten první, s kterým jsem tady byla. Magor do saunování a tak, ale moc jsem neposlouchala. Hodně mluvil a ukázalo se, že je to ubíjející.“

„Proč jsi s ním teda byla?“

„Protože to byl chlap, s kterým, když se vyspíš, tak víš, že sex není jenom o tom, aby tě nějaký magor propichoval jak kuře na rožeň, ale užijete si oba.“

„Jako fakt?“ uteklo Lence, než se stačila zarazit.

Pavla se na ni blahosklonně podívala, naklonila hlavu a pohladila kamarádku po tváři. „Ty moje malá.“ Rychle ruku stáhla, výraz jí znovu zhrubl. „Teď sundej župan, dej si sprchu a jdeme do páry. Mimochodem bacha na to, kam si sedáš.“

„Jasně, abych náhodou někomu nesedla do klína, co?“

Pavla se na ni podívala s úsměvem, v němž nebylo ani trochu humoru. „Ne, když si sedneš moc blízko výrobníku páry, mohlo by tě to popálit.“

Suchý vzduch v sauně činil každý nádech nepříjemným, alespoň z počátku, ale rychle si uvědomila, že jí nic nehrozí. I když měla pocit, že na začátku překonává panickou ataku, nakonec vydržela snad deset minut, tělo zmáčené potem. Pavla měla pro začátek také dost a šla s ní, ani nebalila muže s vysokou čapkou na hlavě, na níž stálo: Made in USSR.

„Na co je ten bazén?“ zeptala se Lenka, když vylezly ze sauny.

„Na zchlazení.“

„Aha, ale je tam napsáno, že teplota vody je deset stupňů.“

„Tak to zkus,“ pobídla ji Pavla a nedala na sobě nic znát. V duchu se však smála.

Lenka pokrčila rameny, pověsila si prostěradlo na věšák a nahá si stoupla na schůdky. Sebevědomě sestoupila na první, takže ponořila nohu po kotník. Na tváři se jí objevil zamyšlený výraz. K Pavlinu překvapení se nakonec ponořila celá. Jakoby nic vylezla ven a zabalila se do županu.

Pavla na kamarádku jen zírala s otevřenou pusou a rukama obrácenýma dlaněmi v gestu „o co sakra šlo“.

„Asi jsem otužilce,“ pokrčila Lenka rameny.

„Já tam nevlezla ani omylem. Stačilo mi namočit prst. Jsem čekala, že začneš ječet. Docela jsi mě...“

„Překvapila?“

„Chtěla jsem říct zklamala, ale jo, máš rozhodně body k dobru.“

„Teď bych si ale už dala teplou sprchu.“

„Jo, a na chvíli si lehneme, hezky se vydejcháme. Pak půjdeme do sudu.“

„Nevypadá to, že by tam od chvíle, co jsme přišly, bylo volno.“

„Tak si prostě počkáme. Do sudu chci. V sudu je krásně.“

„Já tě tam ale osahávat nebudu.“

„Však nemusíš,“ zazubila se Pavla. „Já budu osahávat tebe.“

Lenka se chtěla zasmát, ale najednou si nebyla tak jistá, že si kamarádka dělá legraci.

„Áááá,“ vydechla Pavla, když se konečně naložila do horkého sudu, jehož voda měla teplotu téměř přesně 40 °C.

Lenka se za ní rychle ponořila. Jak přecházela k sudu nahá, měla pocit, že ji všichni z prosklené odpočinkové místnosti sledují. Trochu se bála, jak na ni bude horká voda působit, ale cítila se dobře. Vlastně velmi dobře. Posadila se naproti Pavle, nad hladinou jen hlavu a zavřela oči.

„Je to fajn, co?“ prohodila Pavla.

„To teda jo. Vůbec nevím, proč jsem nikdy v podobném centru nebyla.“

„Jo, vypadáš jak saunová panna.“

„Už ne,“ šklebila se Lenka.

„Jsem ráda, že to poprvé bylo se mnou,“ vrátila jí Pavla.

Obě se odmlčely. Bylo jim dobře. Vůbec jim nevadilo, že teplota vzduchu je kolem nuly. Pára z vyhřátého sudu jim zahřívala i obličej. Zima se k nim nedostala.

„Tak jak je na tom voda?“ zeptal se najednou mužský hlas a Lenka měla potřebu se okamžitě zakrýt, protože dotyčný přišel jen proto, aby ji očumoval, nebo ještě něco horšího! Prošedivělý muž atletické postavy se na ně usmíval. Pro cosi sáhl do vody.

Lenka chtěla začít křičet.

Vylovil teploměr.

„Teplota krásná,“ řekl muž, znovu se usmál. Nezdálo se, že by čuměl. Pak přešel k zadní části sudu, kde byla kamna s komínem, z něhož se kouřilo, a řekl: „Tak ještě trochu přidáme, ať nám to nevyhasne.“ Dokončil svůj úkol, znovu se usmál a odešel.

„Teda já se lekla,“ vydechla Lenka, jako kdyby celou dobu zadržovala dech.

„To je on,“ zdvihla Pavla vyzývavě obočí.

„Kdo on?“

„Ten masér.“

„Ten... ten co je k světu, nebo cos to říkala?“

„Jo. Zítří ti to udělá.“

„Co mi udělá?!“ vykvikla Lenka.

„Tu masáž,“ mrkla na ni Pavla. „Ale je hezký, na co myslíš.“

„Haha. Já se fakt lekla, že tu chodí nějaký úchyl.“

„Ať si klidně kouká. Z toho, že tě někdo chce vidět nahou, bys měla mít dobrej pocit. Pořád za to stojíš.“

„Mně to až tak zábavné nepřijde.“

„Protože seš moc...“ Ale Lenka už se nedověděla, co vlastně je. Nedaleko jejich sudu se objevila další mužská společnost. „Přejete si, pánové?“ usmála se na ně Pavla přátelsky a jednoznačně laškovně.

Lenka se otočila. Mladíci od večere. Teď na sobě už neměli žádné teplé oblečení, pouze rozhalené župany a ručníky kolem pasů.

„Je mi to trochu blbě,“ řekl vyšší a pohlednější, „ale nechtěly byste nám vrátit laskavost od večere? Už jsme tu asi tři hodiny a zatím se nám nepodařilo se do sudu dostat.“

„Chtěli byste se přidat?“ ujišťovala se Pavla.

„Kdyby vám to nevadilo,“ pokrčil mladík omluvně rameny. Druhý za ním nesměle postával.

Pavla se podívala na Lenku.

Lenka se nadechovala k námitce.

Pavla jen přikývla a obrátila se pohledem zpět na mladé muže: „Já myslím, že je tu místa dost. Ani jedna z nás s vámi nebude mít problém. Náš sud je váš sud.“

Lenka na Pavlu vyvalila oči, ale ta dělala, že ji nevidí. Místo toho se přesunula, aby uvolnila novým návštěvníkům prostor. Lenka se zvedala, aby vylezla ven, ale asi metr od ní se objevil penis, který ji přiměl zahučet zpátky do vody.

„Krásně se sem vejdem,“ zkonstatovala Pavla, když se muži usadili a pod slabým, ale dostatečným osvětlením bylo v klidné hladině vidět všechno.

„Taky myslím. Když už se tak setkáváme – a nejspíš ještě potkávat budeme – já jsem Milan,“ zavedl konverzaci vyšší z mladíků.

„Pavla,“ podala mu ruku a zvedla se u toho tak, aby se její pěkně tvarovaná umělá prsa dostala nad hladinu.

„Lenka.“ Ruku nepodala a zůstala ponořená celá pod vodou.

„Tohle je Honza,“ ukázal Milan na svého společníka, který si potřásl rukou s Pavlou a na Lenku se jen chápavě usmál.

„Přijeli jste dneska?“ zajímala se Pavla.

„Chvilí před vámi,“ odpověděl Milan.

„Jak dlouho se zdržíte?“

„Dvě noci. Máme balíček ze Slevomatu.“

Pavla se jen zasmála. Ona na Slevomatu nenakupovala. „Přijeli jste si dáchnout před svátky?“

„Něco takového,“ souhlasil Milan. „Jsme ajťáci, máme toho přes rok dost, pořád sedět u počítače, člověk pak rád vypadne.“

„To chápu, i o nás by se asi dalo říct, že jsme kancelářský krysy.“

„Pracujete spolu?“

„Dřív jsme spolu dělaly, ale já mám ráda nové výzvy. Lenka je stálice, ale od té doby, co jsme spolu pracovaly, jsme zůstaly v kontaktu a sem tam někam vyrazíme.“

„Tohle místo jste si nemohly vybrat lépe.“

„Jezdím sem každý rok,“ potvrdila Pavla.

„Takže to tu dobře znáte,“ plácl Milan do vody, až to stříklo. „Pardon, jen mě potěšilo. Je tady neskutečný klid. Ale už jsem zjistil, že dvě noci bohatě stačí. Člověk je regenerovaný jako nikdy.“

„Moje slova. Jo, a asi si klidně můžeme tykat.“

„Jasně, promiň. To já jen, že máme v práci...“ Slova odezněla do ztracena a Milan doufal, že si ani jedna z žen nebude domýšlet, co chtěl říct. Raději změnil téma: „Když sem jezdíš už nějakou dobu, pamatuješ si, jak to tu bylo s ručníky ze začátku?“

Pavla přikývla. „Hromada jich byla vyskládaná v místnosti s vířivkou. Každý si jich mohl vzít, kolik potřeboval.“

„Přesně. A postupně se to začalo měnit. Nejdřív došlo k tomu, že dostával každý jeden ručník jen pro sebe a prostěradlo do sauny, které klidně mohl hodit při odjezdu do koše v šatnách. A teď už ani tohle není, všechno se musí odevzdat při odjezdu na recepci.“

„Proč?“ vmísila se Lenka.

Kamarádka se na ni podívala, jako kdyby viděla koťátko, které umírá u silnice a ví, že se s tím nedá nic dělat. „Protože je lidi kradli.“

„Proč by někdo kradl ručník?“

Milan se usmál. „Je vidět, že se na to díváš ze svého pohledu. Ty bys ručník nikdy neukradla. Ale jsou lidi, co prostě když vidí šanci si něco bez placení přivlastnit, tak do toho jdou.“

„To je pořád krádež,“ pokračovala Lenka nevěřícně.

„Omluv jí,“ řekla Pavla směrem k Milanovi, „ale ona je někdy hodně naivní.“

„Však na tom není nic špatného, ale člověk by měl vědět, jak to funguje, jaký lidi vlastně jsou. Je to krádež, ale kdo jim dokáže, že si je vzali? I kdyby jim z hotelu zavolali domů, zloději to popřou.“

„To je strašný,“ kroutila Lenka hlavou.

„Strašný ne, jen to svědčí o tom, že lidi jsou prostě bezohlední. A odnesou to pak ostatní, kteří by pravidla normálně dodržovali. Ale chcete slyšet jednu zábavnou historku?“

„Sem s ní,“ usmála se Pavla.

Lenka si zatím dávala dohromady obrázek o lidech, kteří resort navštěvují. Nikdy by ji nenapadlo, že mezi těmi, co viděla, budou zloději ručníků. Pavla měla pravdu, sem tam se na svět dívala naivně. Že lidé

dovedou zabít, slyšela v podstatě každý den, ale že někdo krade ručníky... Asi nečekala, že lidi dělají i takové pitomosti.

„Slyšel jsem,“ začal Milan vyprávět, „že majitele tenhle problém s ručníky pěkně točí.“

„To se mu nedivím,“ odfrkla si Pavla.

„Takže si řekl, že s tím něco udělá,“ pokračoval Milan a zatvářil se tak, že teď vypráví on a nechce, aby ho kdokoli rušil. Pavla pochopila. „Takže kromě toho, že udělal opatření, o kterých jsem mluvil – snížení počtu ručníků na hosta, nutnost vrátit je na recepci – tak zavedl ještě jeden zlepšovák. Do každého ručníku je zašité sledovací zařízení, jednoduchý lokátor, který určí přesnou polohu ručníku. Takže vždycky můžou zloděje vystopovat.“

„To je hovadina!“ dala Pavla jasně najevo svůj názor. „Bysme poznali, že v ručníku něco je.“

„Vážně?“ podíval se na ni Milan zpod obočí. „Dnešní technologie – a tak trochu vím, o čem mluvím – mají jako jeden z hlavních vývojových stupňů miniaturizaci. Takhle jednoduchý GPS lokátor není vlastně příliš komplikované vytvořit.“

„A co jeho dosah?“

Milan si poklepal ukazovákem a prostředníkem na spánek. „Správně, dosah takových zařízení nebude velký. Ale ono stačí, aby někdo sledoval, když hosté odjíždějí, jestli s nimi náhodou neodjíždí i ručník. Někdo sedí u počítače a tohle kontroluje.“

„To je ptákovina!“ zasmála se Pavla. „Co by jako pak dělali?“

„Poznamenají si, kdo s ručníkem odjíždí, a jelikož mají jeho adresu, najdou si ho.“

„Najdou si ho a...“

„Najdou si ho a ten ručník získají zpátky. Za každou cenu.“

Pavla vyprskla.

„Dovedu si ten scénář představit,“ smál se už i Milan, Honza se vedle něj uculoval. „Zaklepu na dveře, ruce v kapsách: Jsme tady pro ten ručník, co jste nám ukradl. O žádném ručníku nevím. Ten ručník v sobě má lokátor. Dokážeme ho ve vašem bytě najít s přesností na jeden centimetr. O ničem nevím. A tak dál a tak dál. A kdyby náhodou zloděj nedostal rozum, tak mu vtrhnou do bytu, možná ho trochu přirazí ke zdi a pak si ten ručník prostě

odnesou. Spravedlnosti je učiněno zadost a resort přišel o jednoho z klientů.“

„Mohl by to být docela dobrý mafiánský film,“ přidal se Honza.

„Nabídni to Scorsesemu. Teď dotočil *Irčana*, tak se třeba vrhne na tohle,“ navrhla Pavla.

Všichni tři se smáli. A Lenka se k nim přidala. Nesmála se nijak nahlas, prostě se jen usmívala. Vůbec jí nevadilo, že tu sedí se dvěma nahými muži, které nezná a kteří ještě nebyli na světě, když chodila do třetí třídy. Ponořila si celé tělo, zavřela oči a vnímala, jak je voda teplá, jak je to příjemné, až se jí trochu motala hlava. Měla by se napít, protože sauna a vůbec všechny procedury dehydratují, ale zrovna neměla nic po ruce a vodu ze sudu pít nehodlala. Nechala se unášet vlnami a uvědomila si, že na nic nemyslí, nic ji netrápí. Jen si užívá sebe a – ač by si to prve vůbec nepřiznala – i nahoty a svobody s ní spojené. Žádný přítel – bývalý přítel! – který na ni neměl nikdy čas a nakonec vyčetl jí, že jejich vztah zazdila. Žádná vidina svátků s rodiči. Jasně, být s nimi na první svátek vánoční, proč ne, ale na Štědrý den? V jejím věku? Ne, představovala si Vánoce jinak. V sudu nic z toho nebylo. Všechno se na chvíli vytratilo. Nečekala, že by dny v resortu její duši pomohly, ale jako kdyby s oblečením sundala i něco z toho, co ji trápilo. Bude se muset saunování a relaxaci věnovat víc. Proč o sebe víc nedbat?

Z klidu a pohody jí vytrhl Pavlin hlas: „Já už jsem vyhřátá. Půjdu si odpočinout. Jdeš taky?“

Ale Lence se nechtělo. Najednou se jí v sudu líbilo. „Ještě... ještě tu chvíli budu,“ řekla na sebe až překvapivě statečně, protože si naplno uvědomovala, že v lázni zůstane sama se dvěma muži.

Pavla se na ni vřele usmála a zašvitořila: „Jen se odreaguj, zlato.“ Pak si stoupla, dala na odiv překvapivě pevné tělo. Zadek se jí na vrcholu sudu krásně vyjímal. Poté zmizela z dohledu.

Lenka se na své společníky jen usmála a zavřela oči. Nenechala se rušit ze svého rozjímání. Ani muži nemluvili. Ticho bylo až přízračné. Ticho, které může existovat i ve skupině lidí. Jsou tři, ale stejně vedle sebe mohou být, aniž by si navzájem narušovali své soukromé světy. Lenka se o tuhle skutečnost chtěla podělit. Otevřela oči, aby vypověděla, co ji napadlo, jak je hezké, že mohou společně koexistovat v takovém klidu, ale slova v ní zamrzla. Milan s Honzou se líbali.

Milan si všiml, že se na ně Lenka dívá.

Jak může mít při líbání otevřené oči? napadlo ji. Sama se neměla k tomu, aby je zavřela.

Mladíci se od sebe odlepili. „Asi taky pomalu půjdeme, co?“ Milan se teď upřeně díval příteli do očí.

„Možná už na pokoj,“ navrhl Honza.

„Určitě se ještě uvidíme,“ vysypala ze sebe rychle. Když vycházeli ze sudu, nedívala se na ně, upřela pohled na dřevěnou konstrukci nádoby, která se najednou vyprázdnila. Lenka zůstala sama. A vyhovovalo jí to. Už se ale přece jen cítila rozmočená. Zavřela oči. Jen na minutku.

Ani si nevšimla, jak se prostranství kolem vyprázdnilo. Do sudu nikdo nešel, bazének také nikdo nevyužil i sauna zela prázdnotou.

Lenka zaslechla šramot.

Myslela si, že někdo zakopl. Nevzrušovala se.

Šramot se ozval znovu.

Uvědomila si, že nepřichází od wellness zóny, ale od lesa.

Hluk se ozval znovu, jako kdyby na sebe něco chtělo upoutat pozornost.

Lenka otevřela oči.

Trochu ji zamrazilo, i když měla tělo potopené v horké vodě. Uvědomila si, že je sama, že jediné, co se ozývá, je šramocení. Strach říkal, ať se za tím zvukem nedívá, říkal to i rozum, ale zvědavost vyhrála. Co když je to úchyl? Ztropí mu scénu, že už na čumendu nikdy nepřijde.

Podívala se k lesu.

A úlevně vydechla.

Mezi křovinami a malými stromky se choulila srnka. Nejspíš si odběhla od stáda, přilákána vůněmi nebo hlukem. Ne, to je pitomost, pomyslela si Lenka. Srnka by nešla za hlukem lidí. Lenka se natočila, aby na zvíře viděla, takže měla hlavu podepřenou na kraji sudu. Bezděky si vzpomněla na dovolenou v Egyptě, kdy se takhle dívala z bazénu na západ slunce, sama, protože on musel být na pokoji a něco dodělávat na počítači. Trochu symbolicky byla i nyní sama, Pavla ji tu nechala a dva teplí mladíci také.

Srnka měla zajímavě zahnuté rohy. Trochu do stran, ne dozadu.

Rohy? blesklo Lence hlavou. Ale srnky přece nemají rohy. Mají parohy. A mají vůbec parohy? Nemají je jen samci?

Pročistila si prsty oči.

Zvíře – ať už srna, či nikoli – se na ni dívalo. Upřeně ji pozorovalo. Ale ne vystrašeně. Ne s tím, že by se při jejím, byť nepatrném pohybu mělo rozběhnout a zmizet v hloubi lesa. Zkoumalo ji. Se srnčíma očima bylo něco špatně. Jako by nebyly zvířecí, jako by byly...

Koza! uvědomila si Lenka. To zvíře víc připomíná kozu než srnu. Ale co by dělala koza v lesích? Že by se někomu zatoulala?

Snad na potvrzení jejích slov zvíře udělalo několik krátkých kroků a ocitlo se celé na volném prostranství. Odhalilo se překvapivě mohutné tělo. Větší, než by měla koza mít.

„Co ty seš zač?“ pronesla Lenka nahlas a pocítila přitom nečekaný, ač rozhodně ne nepříjemný tlak v podbřišku.

A on jí dal odpověď. Jednoznačnou, i když nepochopitelnou. Prostou a přitom děsivou.

Až když se začal zvedat na zadní, si uvědomila, že celou dobu byly jeho přední končetiny rukama. Hýbal se trhaně, zadní končetiny trochu nejisté.

Lenka otevřela ústa dokořán.

Tak dvacet metrů od ní, možná ani ne, stál muž s kozlí hlavou, hlavou tak velkou, až jí přišlo nemožné, že jí prve na mysl vytanula srna. Tohle nebyla srna. Nebyl to ani obyčejný kozel. Naproti ní stál dvoumetrový tvor, který se lehce pohupoval na kozlích nohách. Ztěžka oddechoval a z nozder mu vycházela pára.

Lenka bez hlesu ústa zavřela. Nedokázala se ani pohnout, nedokázala utíkat, jen se dívala.

A pak její pohled sklouzl níž.

Nad rozměry přirození zalapala po dechu. To ji probudilo. Pyj proti ní trčel jako kopí, tlustý naběhlý a rozhodně ne kozlí, lidský, jen rozměrů, jež považovala za anatomicky nemožné.

Narazila zády na sud. Ani si neuvědomovala, že couvala.

Snažila se odpoutat zrak od obrovského, tepajícího údu. Mířil na ni, přímo na ni. Jako kdyby ji chtěl zabít, propíchnout skrz naskrz. A ona věřila, že tvor by to dokázal.

Zatápala rukou za sebou.

Nahmatala zábradlí schůdků.

Konečně se jí podařilo přerušit spojení. Odvrátila zrak. Pořád ten úd viděla, nelidský, vypálený do sítnice anebo do vnitřního zraku.

Otočila se a vyhoupla se na schůdky.